

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαι. . . ὄρ. 7.— Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστην λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειο.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 12

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐφεγγεν ἀκόμη ἀρκετὰ ὥστε νὰ διακρίνουν τὸ θήραμα, διότι ὁ ἥλιος δὲν εἶχε δύση ἐντελῶς. Ἐπρεπεῖν ὅμως νὰ σπεύσουν, διότι ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πολὺ ὀλίγον διαρκεῖ τὸ λυκόφως.

Ἐπροχώρησαν γρήγορα καὶ μὲ προτοχήν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἔλους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρκετὴν ἔκτασιν. Ἀμα ἔφθασαν ἐκεῖ, εἶδαν τὰ στελέχη τῶν καλαμοξύλων νὰ σαλεύουν εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων βημάτων, πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάλου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὰς ὄχθας τῶν δύο ποταμῶν.

— Θαρρῶ πῶς εἶνε τάπιροι, εἶπεν ὁ Γιαρουργῆς.

— Τί ζῶα εἶνε αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Πολὺ χονδρά, ἀλλὰ τὸ κρέας τῶν εἶνε λιγάνι τραχύ.

— Εἶνε ἐπικίνδυνα;

— Καθόλου.

— Τότε θά τα σκοτώσωμε εὐκολώτερα.

Μὲ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ λυκόφωτος ἔσπευσαν νὰ περιέλθουν τὸ ἔλος καὶ ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἔσκαλυναν τὰ στιλπνὰ στελέχη τῶν καλαμοξύλων.

Ἐνα ζῷον, μεγάλο σὰν δαμαλάκι, ἀλλὰ μὲ σῶμα κακοφτιασμένον, ἰπάνω-κάτω σὰν τὸ σῶμα τοῦ χοίρου, μὲ ρύγχος μακρουλόν, τὸ ὁποῖον ἀπέληγεν εἰς μικρὰν προβοσκίδα, μὲ ἔρμα τραχὺ καθὼς τῶν ἵπποποτάμων καὶ σκεπασμένον ἀπὸ τρίχας λεπτὰς καὶ ἀραιὰς εἰς τὴν ράχιν, ἀλλὰ πυκνοτέρας εἰς τὸν τράχηλον καὶ πλησίον τῆς οὐρᾶς, ἐμασσοῦσε θορυβωδέστατα τὰς ρίζας, τὰς ὁποίας ἔφαγε καὶ εὗρισκεν ὑπόβρυχως.

— Δὲν εἶχα κάμη λάθος, εἶπεν ὁ Γιαρουργῆς. Εἶνε τάπιρος.

— Θά τον σκοτώσω ἀμέσως μὲ

μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Εἶχεν ὑψώσῃ πλέον τὸ τουφέκι του, ὅταν ὁ Ἰνδὸς τοῦ το ἐκατέβασε.

— Γιατί; τί ἐπαθες; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ὁ νέος.

— Κύτταξε!

— Μά, δὲν βλέπω τίποτε.

— Πίσω ἀπ' τὸν τάπιρον.

Ὁ Ἀλόνσος ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ἕνα πρᾶγμα μαῦρο, μακρὺ-μακρὺ, χονδρὸν ὅσον ὁ μῆρὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἀνέδυσεν ἀπὸ τὸ ἔλος ὀπισθεν τοῦ ταπίρου, καὶ τὸν ἐπλησί-αζεν ἀθορύβως.

— Φεῖδι; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, τὸν ὁποῖον ἐκυρίευσεν φρίκη.

— Ναί.

— Τότε, προτιμῶ νὰ σκοτώσω τὸ φεῖδι.

— Περιττόν.

— Γιατί περιττόν;

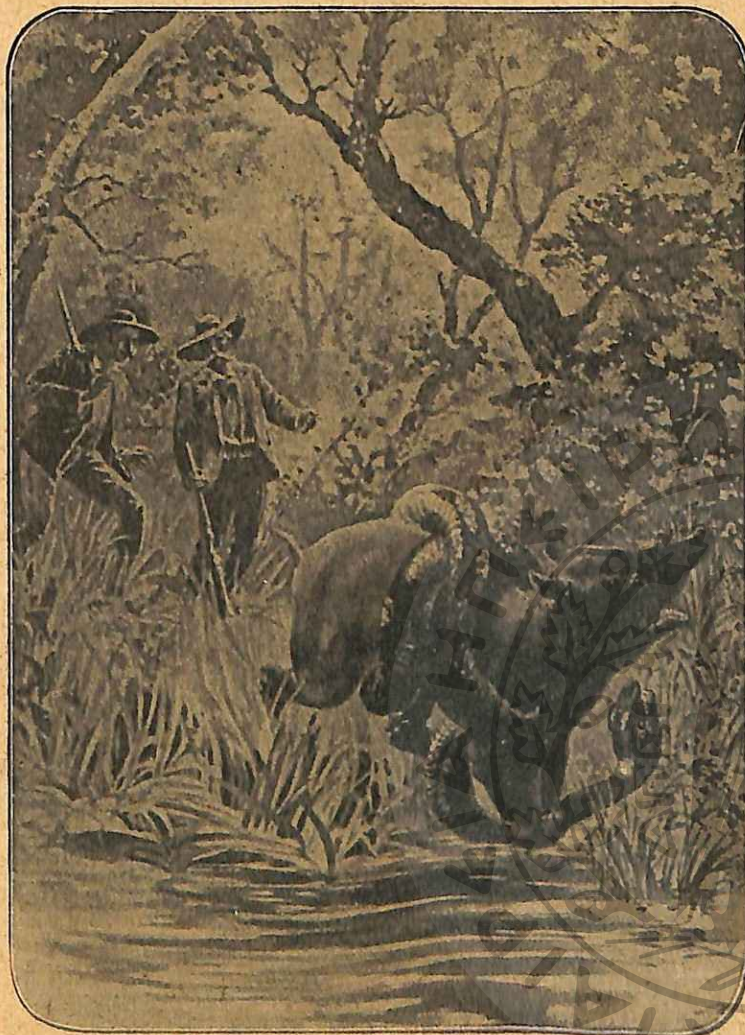
— Θά το σκοτώσῃ ὁ τάπιρος.

— Ἀστείεύεσάι; Ποῖον ζῷον εἶνε αὐτὸ που μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰ σφίξιμον τῆς νεροφείδας;

— Ὁ Γιαρουργῆς εἶδε τοὺς ταπίρους νὰ σκοτόνουν φεῖδια. Κύτταξε!

Τὸ φεῖδι, ἕνας τεράστιος ὑδρόβιος βόας, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶχε μῆκος δώδεκα ἕως δεκατριῶν μέτρων, εἶχε τιναχθῆ ταχὺς σὰν ἀστραπή καὶ εἶχε σφίξῃ τὸ θῦμά του μὲ τὰς ἰσχυροτάτας σπείρας του.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ βόας ὑποφιλικτῆρ, ποῦ ζῇ εἰς τὰς ἀγόνους καὶ κατακεκαυμένας χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ ὁ βόας ἀνακόνδας, ποῦ ζῇ εἰς τὰ ἔλη καὶ παρὰ τοὺς ποταμούς, ἔχουν τόσῃ δύναμιν, ὥστε συντρίβουν καὶ λυώνουν καὶ τὰ βώδια ἀκόμη, ὅταν τυλιχθῶν γύρω των. Καὶ ὅμως ὁ τάπιρος, ἂν καὶ ἡσθάν-

« Εἶχε σφίξῃ τὸ θῦμά του... » (Σελ. 89, στήλ. γ.)

θη ότι εσφίγγετο δυνατά τὸ κορμί του, δὲν ἐφαίνετο διόλου τρομαγμένος.

Ὁ Ἀλόνσος τὸν ἐκύτταξε κ' ἔξαφνα τὸν εἶδε νὰ μαζεύεται καὶ νὰ ζαρώνῃ, σὰν νὰ εἶχε δῶξ ὅλον τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς πνεύμονάς του, καὶ κατόπιν νὰ φουσκώσῃ εἰς τὴν στιγμὴν καὶ νὰ γίνη μίαν καὶ μισὴν φορὰν χονδρότερος παρὰ πρῖν. Ὁ βόας εἶχε σφίξῃ ἐν τῷ μεταξύ πολὺ δυνατὰ τὰς σπείρας του, καὶ δὲν ἐπρόφρασε νὰ ξετυλιχθῇ. Ἡ κούσθη ἓνα τρέξιμο καὶ ἀσπίσιμο, σὰν νὰ εἶχε ξεκολλήσῃ αἰνιδίως ἡ σπονδυλικὴ στήλη, καὶ κατόπιν ὁ γιγάντιος ὄφας ἐξέμπλεξε τὴν οὐρὰν του καὶ ἐσωρίασθη κατὰ γῆς σὰν δέμα ἀπὸ βρεγμένα ἀσπρόρουχα.

— Εἰδότε τὸν πονηρόν! — ἀνέκραξε μία φωνὴ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἀλόνσον.

Ἦτο ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ κατόπιν των διὰ νὰ ἰδῇ μὲ τί εἶδος θηράματος εἶχαν νὰ κάμουν.

— Τώρα ὅμως τοῦ φυτεύω κ' ἐγὼ μιὰ σφαῖρα! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Περιττόν, νεανίσκε μου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Αὐτὸς ὁ καίμενος ὁ τάπιρος εἶνε ἐντελὴς ἀκίνδυνος καὶ τὸ κρέας του εἶνε τόσο σκληρὸν καὶ ἄνοστον, ὥστε καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἀκόμη τὸ περιφρονοῦν. Ἀφισέ τον νὰ φύγῃ, τοῦ ἀξίζει τώρα ἡ ζωὴ, ὕστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀκούσῃ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τοὺς κυνηγοῦν δραστηριώτατα...

— Μάλιστα, ἀλλὰ διὰ τὸ δέμα των μόνον, μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν ἀσπίδας καὶ πρώτης τάξεως σανδάλια.

— Μά, τί εἶδους ζῷα εἶνε αὐτοὶ οἱ τάπιροι; Πῶς ζοῦν; εἶνε σαρκοφάγα;

— Ζοῦν σὰν ἐρμηῖται, ἕνας-ἕνας, εἶνε μελαγχολικοὶ μᾶλλον, καὶ δὲν τρώγουν κρέας· ἐπομένως εἶνε ἀδολαβεῖς. Μένουν κρυμμένοι εἰς τὸ βάθος τῶν πυκνοτέρων δασῶν, καὶ μόνον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπομακρύνονται ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἐρχονται εἰς τὰ ἔλη. Ἐνίοτε, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, βγαίνουν καὶ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ σπανίως. Εἶνε σὰν ἀμφίβια, διότι ἀγαποῦν μέχρι τρέλλας τὸ νερό, καὶ χώνονται εἰς αὐτὸ διὰ νὰ εὐρίσκουν τὴν τροφήν των, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ ρίζας ὑδροβίων φυτῶν τὰς ἀνασκάπτουν μὲ τὴν προβοσκίδα των, ἡ ὁποία, ὡς βλέπετε, εἶνε πολὺ ευκίνητος.

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια, γιατρέ, ὅτι οἱ τάπιροι κατασκευάζουν δρόμους ἀληθινούς μέσα στὰ δάση;

— Μάλιστα, Ἀλόνσε. Ἐπειδὴ κάμνουν πάντοτε τὸν ἴδιον δρόμον ἀπὸ τὸ ἄντρον των ἕως τὸ πλησιέστερον ἔλος, χωρὶς νὰ παραστράτῃσιν ποτε οὔτε κατὰ μίαν γραμμὴν, χαράσσουν ἔτσι μέσα στὰ δάση ἀληθινὰ δρομάκια, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα δι' αὐτούς, διότι

οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ αὐτὰ ὁδηγοῦνται καὶ τοὺς εὐρίσκουν στὰς φωλιὰς των.

— Ἐχουν, βλέπω, τὰς συνηθείας τῶν χοίρων. . . Νά τος, αὐτὸς ὁ τάπιρος! Κυλιέται μέσα στὸν βούρκο, σὰν ἀληθινὸ γουρῦν!

— Ἀπατάσαι, εἶνε ἀπ' ἐναντίας πολὺ καθαροί. Ἀμα λασπωθῇ καλὰ-καλὰ, θά τον δῆς που θά πλυθῇ καὶ θά καθαρισθῇ κατόπιν.

— Μά, δὲν μου λέτε, γιατρέ μου, πῶς τὰ ἐκατάφερε κ' ἐσκότωσε τὸ φεῖδι;

— Τὸν βόαν; . . . Ἀ! μ' ἓνα τρέπον, πῶ μόνον οἱ τάπιροι εἰμποροῦν κ' ἐφαρμόζουν, διότι αὐτοὶ οἱ ἀνακόνδαι

— ἔτσι λέγονται αὐτοὶ οἱ ἐπικίνδυνοι ὄφεις τοῦ νεροῦ — ἔχουν τόσην δύναμιν ὥστε κάμνουν λυῶμα καὶ τοὺς ἱαγούρους ἀκόμη. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ τάπιροι ἔχουν τεραστίως μεγάλους πνεύμονας, μόλις αἰσθανθοῦν ὅτι σφίγγονται, ἔξαφνον ὅλον τὸν ἀέρα καὶ γίνονται τόσοι-δά. . . τὰ φεῖδια εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σφίχθω γύρω των δυνατώτερα, ἀλλὰ τότε οἱ τάπιροι ξαναγεμίζουν ἀσπραπιδὸν τοὺς πνεύμονάς των, καὶ φουσκόνουν εἰς τρόπον ὥστε σπάζουν τοὺς σπονδύλους τῶν ἐχθρῶν των.

— Πολὺ περιέργον σύστημα!

— Ἀλλὰ καὶ πολὺ χρήσιμον, ὅπως εἶδες Ἀλόνσε, καὶ ἄν.

Μία ὁδεῖα κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ σκοτεινοῦ δάσους, καὶ τοῦ ἔκοψεν εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν. Ἦτο καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐκεῖνη ἡ αἰνιγματώδης κραυγὴ, ἡ ἀλλόκοτος, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἤδη ἀκούσῃ πολλάκις καὶ ἡ ὁποία ὁμοιάζε μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλὰ ἦτο ἰσχυρότερα.

Ὁ Γιαρουργὴς ἀνεπήδησεν καὶ ὠρμησεν ἔμπρός, μὲ ἓνα ὑπόκωφον ὠρυγμόν.

— Πάλιν αὐτό! εἶπεν ὁ ἱατρός συνσφωμμένος.

— Εἶνε σύνθημα λοιπὸν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, σύνθημα. . .

— Κάποιος λοιπὸν μᾶς ἀκολουθεῖ ἢ προπορεύεται.

— Αὐτὸ φοβοῦμαι, Ἀλόνσε.

— Μά, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τον ἀνακαλύψωμεν;

— Ποῖος νὰ τον εὕρῃ, παιδί μου, μέσα σ' αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ δάση;

— Αὐριοὺς ὅμως θά φέγγῃ, καὶ πρέπει νὰ τον εὕρωμεν αὐτὸν ἢ αὐτοὺς που κάμνουν αὐτὰ τὰ συνθήματα. . .

— Ἄν δὲν φύγουν ἀπόψε.

— Θὰ ἐπιτηρήσωμεν τὰς ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Γιαρουργὴς εἶχεν ἐπιστρέψῃ πλησίον των ἦτο ἀνήσυχος καὶ κατείχετο ὑπὸ ζωηρὰς συγκινήσεως.

— Εἶδες τίποτε ἐσὺ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βελάσκος.

— Ὅχι.

— Μά, τί ὑποθέτεις πῶς εἶνε;

— Δὲν εἰμπορεῖ ὅλα νὰ τα ξέρῃ ὁ Ἰνδός. . .

— Πᾶμε πίσω στὸν σταθμόν μας, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν εἶνε φρόνιμον ν' ἀφίνομεν μόνον τὸν ἐξάδελφόν μας.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἀλόνσε.

Ἐξεκίνησαν βαδίζοντες παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ ἔλους, κρατοῦντες εἰς τὸ χεῖρ τὰ ὅπλα των κ' ἔτοιμοι ν' ἀποκρούσουν οἰανδήποτε ἐπιθέσιν.

Εἶχαν ἤδη διανύσῃ διακόσια βήματα, ὅταν ὁ Γιαρουργὴς αἰνιδίως ἐσταμάτησεν.

Ἐνα πουλὶ εἶχε πετάξῃ μὲ πολλὴν ἀντάραν, ἴσως μεγάλος παπαγάλος ἢ ἀρά, κ' ἐφώναξε σὰν τρομαγμένος.

Εἶχε σηκωθῇ πρὸς τὰ δεξιὰ των εἰς ἀπόστασιν τριάντα ἕως σαράντα βημάτων.

Ἐξαφνα ἠκούσθη ἓνα σφύριγμα ἐλαφρότατον καὶ ἓνα καλαμάκι, στολισμένον εἰς τὴν ἄκρην του μ' ἓνα μικρὸ σφαίρωμα ἀπὸ ἐντεριώνην καλαμοξύλου, ἡλθ' κ' ἐκαρφώθη εἰς τὸν κορμόν ἐνός φοίνικος, εἰς ἀπόστασιν δύο μόνον δακτύλων ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιαρουργῆ.

— Ἐνα βέλος! ἀνεβόησεν ὁ ἱατρός. Κτύπα τους, Ἀλόνσε.

Ἐπυροβόλησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ τυφλά, πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁ προάγγελος τοῦ θανάτου. Μόλις ἐπαυσεν ἡ ἀντήχησις τῶν δύο πυροβολισμῶν, ἤκουσαν πῶς ἔσπαζαν κατὶ κλαδιά, καὶ ἔπειτα τίποτε ἄλλο.

Ὁ Ἰνδὸς εἶχεν ὁρμήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους, κραδαίνων τὸν καλαμοσίωλόν του, ἀλλὰ εὐρέθη αἰφνης ἔμπρός εἰς τεῖχος ἀπὸ φυτὰ καὶ χαμόκλαδα τῶσόν πυκνὰ καὶ τόσο γυμνά μ' ἀγκάθια, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ καὶ νὰ στρέψῃ ὀπίσω.

Ἀπέσπασε τὸ βέλος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἓνα καλαμάκι ἐλαφρὸν καὶ εἶχεν ὡς αἰχμὴν ἓνα μυτερόν ἀγκάθι, καὶ το ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη.

— Εἶνε βαμμένο μὲ κουράρε, εἶπε, καὶ ἔπτυσσε κάτω.

— Μά, ἐσὺ θά φαρμακωθῇς! — ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Μὴ φοδᾶσαι, εἶπεν ὁ ἱατρός. Τὸ κουράρε εἶνε θανατηφόρον μόνον ὅταν εἰσελθῇ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ ἢ μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς τὴν γεῦσίν του χωρὶς κανένα φόβον.

— Καὶ ἦτο γὰρ μᾶς αὐτὸ τὸ βέλος;

— Διὰ τὸν Γιαρουργῆν, εἶπεν ὁ ἱατρός. Οἱ Ἰνδοὶ ποτὲ δὲν λαθεύουν εἰς τὸ σημάδι· ἂν το εἶχαν προωρισμένον δι' ἡμᾶς, τώρα θά ἤμειθα σκοτωμένοι. Εὐτυχῶς ὁ Ἰνδὸς μᾶς ἤκουσεν ἐγκαίρως τὸ σφύριγμα τοῦ βέλους, καὶ τὸ ἀπέφυγε.

— Ἐχει λοιπὸν κάποιος συμφέρον νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Γιαρουργῆν;

— Αὐτὸ σκεπτόμαι κ' ἐγὼ.

— Ἀλλὰ, διὰ ποῖον λόγον; Διατί αὐτὸν καὶ ὄχι ἡμᾶς;

— Διὰ νὰ χάσωμεν τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος μᾶς πηγαίνει εἰς τὴν πόλιν τοῦ χρυσοῦ· αὐτὸ ὑποπτεύομαι. Ἀς ἐπιστρέψωμεν γρήγορα τώρα, πρῖν μας ἔλθῃ καὶ κανὲν ἄλλο βέλος.

Ἐπεχώρησαν μὲ γοργὸν βῆμα πρὸς τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εὐρήκαν τὸν Δὸν Ραφαὴλ ἀρκετὰ ἀνήσυχον κ' ἔτοιμον νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Πληροφορηθεὶς τὰ διατρέχοντα, ἐπέδοκίμασε τὴν πρότασιν τοῦ ἱατροῦ νὰ ἐπιτηροῦν ἀγρύπνως τὸν ποταμὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶν νὰ ἐρευνήσουν εἰς τὸ δάσος μήπως εὐρουν ἐκεῖνους τοὺς μυστηριώδεις ἐχθρούς.

Ἐδείπνησαν βιαστικά καὶ γρήγορα, καὶ ἔπειτα ἔλαβαν τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴν ἀφίσουν τοὺς ἐχθρούς των νὰ ἀποπλεύσουν, καὶ νὰ προπορεύθω ἀναπλέοντες τὸν μεγάλον ποταμόν.

Ἀπεφάσισαν ν' ἀγρυπνήσουν ὅλην τὴν νύκτα. Ἐμοιράσθησαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ κανεὶς των δὲν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ αὐγὴ τοὺς ἐπρόφρασεν ἀγρύπνους, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδαν νὰ φανῇ οὔτε ἐπάνω εἰς τὴν ἀργυρᾶν ταινίαν τοῦ ποταμοῦ, οὔτε εἰς τὰς ὁχθὰς του, οὔτε ὑπὸ τὰ γιγάντια δένδρα. . .

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΠΛΗ ΑΠΟΚΡΗ

Ἀγαπητοί μου,

εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἡ τρέλλα αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶνε διπλῇ. Ἀποκρῆ καὶ ἐκλογαί! Ἄν τὸ ἓνα μόνον εἶνε

ἀρκετὸν διὰ νὰ ναστατώσῃ καὶ νὰ τρελλάνῃ μίαν πόλιν, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τί γίνεται καὶ μὲ τὰ δύο!

Ἀλλὰ τὸ ἀστείότερον εἶνε αἱ παρεξηγήσεις. Ἐκεῖ πού

εἰσθε ἦσυχοι, ἀκούετε ἔξαφνα μουσικὰς, ὁχλοβόην, χειροκροτήματα, ρουκέτες, συριγμούς, πανδαιμόνιον. . . Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος; ἐκλογικὸς ἢ ἀποκρηάτικος; Περὶ τάχα ἡ καμήλα, ἡ οἱ φίλοι τοῦ Α ὑποψηφίου; Χορεύει τὸ γαϊτανάκι, ἡ μαίνεται ἡ διαδήλωσις τοῦ κυρίου Β; Εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ κάρου, ἡ ὁ μέλλων βουλευτὴς κύριος Γ;

Καὶ βγαίνετε εἰς τὸ μπαλκόνι ἢ εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ βεβαιωθῇτε. Ἀλλ' ἀπὸ μακρυὰ, ἡ ἐξέλεγχις δὲν εἶνε εὐκολος. Σχηματίζετε τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκει-

ται περὶ διαδηλώσεως, κ' ἐκεῖ πού περιμένετε κανένα κομματάρχη, βλέπετε ἔξαφνα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν μαύρην μάζαν τοῦ πλήθους τὸ φανταστικὸς στολισμένον κάρρον τοῦ ἀποκρηάτικου ποιητοῦ. Ἡ ἐνθ' νομίζετε ὅτι πρόκειται περὶ ἀληθινῆς μασκαράδας, βλέπετε ἔξαφνα νὰ περνοῦν ἀμάξια, μὲ σημαίας, μὲ λαλούμενα, μὲ εἰκόνας, μὲ ἄνθη, καὶ μὲ φρενῆρεις ἀνθρώπους, ἀλλὰ χωρὶς μάσκες. . .

Συχνὰ πάλιν αἱ διαφοροὶ συνοδεῖται ἀνακατεύονται. Ἐξαφνα τὴν σοβαρὰν διαδήλωσιν διασχίζει ἡ τερατώδης καμήλα. Τὸ ἀκροατήριον τοῦ ποιητοῦ τὸν ἀφίνει στὴ μέση, διὰ νὰ περικυκλώσῃ κάποιον ρήτορα ἐκλογικόν. Βραδυνοὶ μασκαράδες ἀνέρχονται εἰς ἐκλογικὸν σαλόνι, φωταγωγημένον καὶ μυρτοστόλιστον, νομίζοντες ὅτι εἶνε σαλόνι δημοσίου χοροῦ. Καὶ ἐκεῖ πού χορεύει τὸ γαϊτανάκι ἡ παίζουσα τὰ «ρόπαλα», ἔξαφνα ἐφορμοῦν ἄνθρωποι κραδαίνοντες μπαστούνια καὶ φωνάζοντες: κορδόνι! κορδόνι!

Διπλῇ λοιπὸν φέτος ἡ ἀποκρηά μας. Καὶ διατί ὄχι; Μήπως καὶ αἱ ἐκλογαί, ὅπως γίνονται εἰς τὸν τόπον μας, δὲν εἶνε μία ἐορτὴ βακχικὴ, καὶ μήπως πολ- λάκις δὲν ὠνομάσθησαν «τὰ κρόνια τῆς πολιτικῆς»; Κυττάξετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐξάλλους κ' ἐνθουσιώδεις ἀνθρώπους, τοὺς μεθυσμένους ἀπὸ τὴν ρετσί- ναν τοῦ κόμματος, τοὺς ξεφωνίζοντας καὶ ἀλαλάζοντας, τοὺς στολισμένους μὲ σύμβολα καὶ μὲ εἰκόνας, τοὺς χορεύον- τας ἢ παρερχομένους ὑπὸ τὸν ἥχον ζουρνάδων καὶ νταουλῶν. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν τοὺς λείπει παρὰ μόνον ἡ μάσκα. Ἀλλὰ καὶ ἡ μάσκα πολλάκις δὲν λείπει, ἀδιάφορον ἂν δὲν φαίνεται. . .

Οἱ περισσότεροι φοροῦν τὸ προσωπεῖον τοῦ πατριώτου, τοῦ ἐνθουσιαζομένου ἀπὸ μίαν ἰδέαν, ἐνθ' ὅσον ἡ ἰδέα τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐνθουσιάζει καὶ τοὺς κινεῖ. Ἄν ἐρωτᾷτε δὲ καὶ διὰ τοὺς ὑποψηφίους, αὐτοὶ δὲ εἶνε πού εἶνε σωστοὶ προσωπιδοφόροι. Προσποιοῦνται τοὺς φίλους τοῦ λαοῦ, κολακεύουν, ὑπόσχονται, μοιράζουν χειραψίας καὶ μειδιάματα, λέγουν λόγια μεγάλα. Καὶ τί κρύπτεται εἰς τὸ βάθος ὅλων αὐτῶν; Ἐνας ἀδιάφορος, ἕνας φιλόδοξος, ἕνας ἐγωιστής, ὁ ὁποῖος πασχίζει νὰ γίνη βουλευτὴς διὰ νὰ κυττάξῃ τὰ συμφέροντά του καὶ νὰ κάμῃ τοὺς σκοπούς του. Ὁ- λίγοι, πολὺ ὀλίγοι εἶνε μεταξύ τῶν ὑποψηφίων οἱ εὐλαβεῖς, οἱ ἄγνοοι, οἱ ἀγαπῶντες ἀληθινὰ τὴν πατρίδα των καὶ πολιτευόμενοι μὲ τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἐργασθῶν διὰ τὸ καλὸν τῆς.

Οἱ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, φοροῦν προ- σωπεῖα.

Καὶ ὅπως ὅταν ἐρχεται ἡ Καθαρὰ Δευτέρα καὶ καθένas βγάζει τὸ προ-

σωπεῖόν του, ἔτσι καὶ αὐτοί, ὅταν τε- λειώσουν αἱ ἐκλογαί, βγάζουν τὸ ἰδικόν των καὶ φανερόνεται ποιοὶ εἶνε ἀληθινὰ καὶ τί σκοπὸν εἶχαν τὰ μεγάλα των λόγια. Ἀλλ' εἶνε ἀργά, — διότι ἐγιναν πλέον βουλευταί. Καὶ νὰ ἰδῇτε πού θὰ ξαναγίνουν. Ὅτι θὰ ἔλθουν πάλιν ἐκ- λογαί, καὶ θὰ ξαναφορέσουν νέας καὶ τελειότερας προσωπίδας, καὶ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἓνα μεγάλο παιδί, θὰ τοὺς πιστεύσῃ καὶ θὰ τοὺς ψηφίσῃ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλοι ἀνακατεύον- ται εἰς τὴν πολιτικὴν, — δυστυχῶς, — καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη. Διὰ τοῦτο εἶμαι βέ-βαιος ὅτι δὲν σὰς λέγω πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν σὰς ἐνδιέφερουν. Ἐπειτα, οἱ μεγαλήτεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου μετ' ὀλίγα ἔτη ἀκόμη θὰ ἔχουν δικαίω-μα ψήφου. Ἀλλ' αὐτοὶ θὰ εἶνε ἀνεπτυγ- μένοι ἐκλογεῖς. Καὶ θὰ προσέχουν καλὰ, θὰ βλέπουν καὶ θὰ κρίνουν, ποῖος ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους φορεῖ προσωπίδα διὰ... νὰ τον ξεμασκαρώσῃ. Καὶ ὅταν ἀρ- γότερα θάποκτῇσιν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ γίνονται ὑποψήφιοι καὶ αὐτοί, δηλαδὴ νὰ εἶνε ἐκλεγέμενοι, πολλοὶ βέβαια θὰ πολιτευθῶν, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ φορέσῃ προ- σωπίδα. Ἡ ἐποχὴ των θὰ εἶνε ἐποχὴ ἀγνότητος, εὐλικρινείας, φιλοπατρίας ἀληθινῆς. Καὶ ἂν τότε συμπέσῃ καὶ πάλιν νὰ ἔχωμεν ἐκλογὰς τὴν Ἀποκρηὰν, δὲν θὰ λέγωμεν ὅτι ἡ Ἀποκρηὰ εἶνε διπλῇ. Αἱ ἐκλογαὶ τούλάχιστον θὰ γίνονται χωρὶς προσωπεῖα.

Ἐως ἔτου ἔλθῃ ἡ μακαρία αὕτη ἐπο- χή, ἀς διασκεδάσωμεν λοιπὸν μὲ τὰ δι- πλά μας καρναβάλια. Τὸ θέαμα τῆς πόλεως εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστικόν, καὶ πιστεύω ὅτι οἱ νεαροὶ μου φίλοι δὲν θὰ ἔχουν κανὲν παράπονον ἀπὸ τὴν συμ- πτωσιν, ἡ ὁποία ἐπηύξησε φέτος τὴν ζωνρότητα καὶ τὴν τρέλλαν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Σὰν ἀρχίζει καὶ νυκτὸναι Καὶ τ' ἀηδὸνι κελαδεῖ, Βγαίν' ἡ κουκουβάγια μόνη Σὲ κυπαρισσοῦ κλαδί.

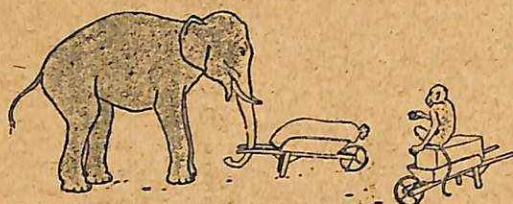
Δὲν κοιμᾷ ἡ κουκουβάγια Μὲ τὰ μάτια τὰ στιλπνά, Λες τῆς ἔχουν κάνει μαγία Ὅλη νύκτα νάγρυπνᾷ.

Ὅμως βλέπει στὸ σκοτάδι Ὅπως βλέπομε στὸ φῶς, Καὶ τὴν ἔχει γιὰ σημάδι Γιὰ παράδειγμα ὁ σοφός.

Κι' ὁ σοφὸς καθὼς ἐκείνη Ὅλη νύκτα μελετᾷ, Καὶ στὰ σκότη διακρίνει Τὴν Ἀλήθεια που ζητᾷ.

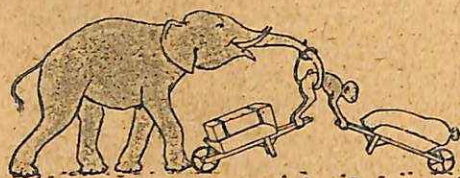
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ

ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Ο Έλεφας: — Καί πώς μπορώ εγώ να σύρω δύο άμάξια, αφού έχω ένα μόνον χέρι;

Ο Πιθηκος: — Άκουσε, φίλε μου. Έμένα μου περισσεύει ένα ζευγάρι χέρια, έένα σου περισσεύει ένα ζευγάρι πόδια. Συνεταριζόμεθα;

Ο Έλεφας: — Ωραία ιδέα!

Ο Πιθηκος: — Βλέπεις τώρα; Έτσι κάμνωμεν δύο άνθρωπους... Έμπρός!

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ήτο πολύ άργά, όταν έπήγαν να κοιμηθούν, καί, την άλλην ημέραν το πρωί, ο κ. Μάρσαλ επέμεινε να μείνη ή σύζυγός του εις την κλίνην της.

Τα κορίτσια έξήρχοντο από την τραπεζάριαν, όπου είχαν πάρη το πρωϊνόν των γάλα, όταν κατέβη ο πατέρας.

— Δωροθέα! ήτον ο πρώτος λόγος του, — πώς τολμάς καί φέρσαι έτσι στην μητέρα σου; πώς τολμάς καί ανακατεύεσαι εις το καθέτι, καί την δολιεύεσαι;

— Αυτή είνε δολία, αν σας είπε τέτοιο πράγμα, εφώναζεν ή Μαριωρή.

— Δεν ώμιλοῦσα σέ σένα, Μαριωρή, αν καί είσαι καί συ πολύ κακό κορίτσι. Η Δωροθέα πρέπει να επιπληχθῇ, διότι είνε ή μεγαλύτερά καί, αφού αυτή άπατά καί δολιεύεται την μητέρα της, τί είμπορεί κανείς να περιμένῃ από τές μικρότερες; Αυτό είνε πολύ δυσάρεστον καί λυπηρόν πράγμα. Τί άπαντάς 'ς αυτό;

— Τίποτε, άπήντησεν ή Δωροθέα με περιφρονητικόν τόνον. Σās είπεν ό, τι ήθελε αυτή, καί φυσικά προτιμάτε να πιστεύετε μάλλον αυτήν καί όχι έμένα, πού με γνωρίζετε τόσα χρόνια πριν άπ' αυτήν.

— Έννοείται! την μητέρα σας πιστεύω! Πώς να πιστεύσω ένα κορίτσι που φέρεται με τόσην δολιότητα;...

— Περιττόν τότε να όμιλήσω, άπήν-

τησεν ή Δωροθέα. Έγώ έκαμα ότι ήμπορούσα για να περνούμε με άγάπην' αλλά είνε χαμένος ο κόπος με χαρακτῆρα τόσον άσθενή σαν τον ιδιόν της, καί τί θα συμβῇ πιά άμα έλθῃ καί πεθερά κοντά στην μητριά, στο σπίτι, κ' εγώ δεν ξεύρω. Ήθελα μονάχα να μπορούσα ναφευγα από 'δω μέσα...

— Θα γίνῃ ή επιθυμία σου, είπεν ο κ. Μάρσαλ, ο όποιος είχε θυμώσῃ στα καλά πλέον. Θα το σκεφθῷ αυτό το πράγμα. Καί τώρα, να πάτε όλες στο δωμάτιον της μελέτης, καί να μῇ φανῇ καμμία 'μπροστά μου, πριν ζητήσετε ταπεινότατα συγγνώμην από την μητέρα σας.

Η ήμέρα εκείνη έπέρασε παραπολύ στενόχωρα δι' όλους, καί ή Δωροθέα ήτο καταλυπημένη, διότι, αν καί ήτο θυμωμένη με τους γονεΐς της, εγνώριζε πολύ καλά ότι κατὰ μέγα μέρος έπταιε καί αυτή δια τα γενόμενα. Η Μαριωρή έβλεπε διαφορετικά τα πράγματα, καί ή Μαριάννα εκάθητο κ' έγυνε ποτάμι τα δάκρυα. Η Έβελίνα έπήγαινε να σκάσῃ, διότι δεν της άρρεσε καθόλου να κάθεται σαν τιμωρημένη μακρὰ από το σαλόνι καί την τραπεζάριαν, αί δε μικρότεροι ήσαν πολύ φοβισμένοι καί λυπημένοι, σαν να ήσαν καί αύται πραγματικῶς άξια να τιμωρηθούν.

Η κυρία Μάρσαλ έσηκώθη μετά το τσάι, όταν είδεν ότι είχαν αναπαυθῇ άρκετά καί ότι είχαν άρχισῃ να βλέπῃ τα πράγματα με την φαιδράν των όψιν. Έσκέφθη ότι καί αυτή είχε φερθῇ με πολλήν αυστηρότητα καί τραχύτητα, ότι έπρεπε ν' άκούσῃ με περισσοτέραν ψυχραιμίαν τα κορίτσια, καί όχι άμέσως να άμφισθητήσῃ την ακρίβειαν της ιστορίας των. Έλεγεν ότι καλλίτερα θα ήτο να μῇν το έλεγε τοῦ άνδρός της, αλλά παρηγορήθη με την ιδέαν ότι καί αυτός θα τα έλησμονούσεν όλα ή θα τα έπαίρνε στο άστέον.

Έξαφνα τον ήκουσεν επανερχόμενον. Καί έσπευσε να τον υποδεχθῇ. Εφαίνετο πολύ σοβαρός, καί αφού την ήρώτησε δια την υγείαν της, είπεν ότι έπήγαινε εις το δωμάτιον της μελέτης να είπῃ εις τα κορίτσια την άπόφασίν του.

— Την άπόφασίν σου; εφώναζεν εκπληκτος ή κυρία Μάρσαλ. Τί θέλεις να είπῃς, Φράγκ; Έλπίζω πώς δεν τα έμάλωσες πολύ τα κορίτσια, διότι άρχίζω να βλέπω ότι πολύ εδίασθηκα να σου το είπω...

— Αυτό με πείθει ότι έκαμα εκείνο που πρέπει, άπήντησεν ο σύζυγός της.

Καί δεν έπρόσθεσε τίποτε άλλο, έως ότου εισήλθον εις το δωμάτιον της μελέτης. Τα κορίτσια εσήκωσεν τα μάτια των από τās διαφόρους άσχολίας των, κ' εκύτταζαν με κακιωμένον ύφος τους γονεΐς των, αλλά δεν είπαν λέξιν.

— Κορίτσια, ήρχισεν ο κ. Μάρσαλ, έπειτα από όσα συνέβησαν χθές καί σήμεραν το πρωί, δεν έχω σκοπόν να χάνω τον καιρόν μου με λόγια καί επιπλήξεις. Συμφωνώ με την Δωροθέαν ότι το σπίτι είνε τώρα παραπολύ μικρό για όλους μας, καί δι' αυτό θα υπάγουν αί τέσσαρες μεγάλες εις έν παρθεναγωγείον της πόλεως Μπάθ. Σήμεραν είνε Τετάρτη εις το παρθεναγωγείον είδοποίησα, καί σας περιμένουν την Παρασκευήν' έχετε λοιπόν αύριον όλην την ήμέραν να κάμετε τās έτοιμασίας σας.

Δύσκολον είνε να είπωμεν ποίον κατετάραξε περισσότερο αυτό το άγγελμα. Πρώτη ή κ. Μάρσαλ έλαβε τον λόγον.

— Άληθινά, Φράγκ, είπε, — άστεί εύσαι;

— Χωρούν άστεϊα 'ς αυτά τα ζητήματα; Νομίζεις ότι είμπορώ να μένω ήσυχος, ενώ έσύ συγχύζεσαι καί άρρωσταίνεις μ' αυτά τα κορίτσια; Όλος ο κόσμος φρονεί ότι τους χρειάζεται πολύ το παρθεναγωγείον, κ' εκεί επί τέλους θα μάθουν ότι δεν είνε αυτές μόνον στον κόσμον κ' όχι άλλος κανένας. Το είπα' όλα έχουν κανονισθῇ πλέον, καί την Παρασκευήν φεύγουν. Είνε πολύ άργά δια ν' αλλάζωμεν τώρα γνώμην. Όλα τα έτακτοποιήσα πριν έλθω στο σπίτι, διότι εγνώριζα ότι, με την καλήν καρδιά που έχεις, θα έπαίρνες άμέσως το μέρος των.

— Μά, σέ τί παρθεναγωγείον θα πά-νε; Νομίζω ότι πρέπει να εξετάσωμεν πρώτα, διότι, καί αν πάνε, δεν πρέπει να κακοπεράσουν. Δεν είνε δυνατόν να τα στείλῃς έτσι - δά, χωρίς να ξεύρωμεν πού πηγαίνουν!

— Το παρθεναγωγείον είνε πρώτης τάξεως. Μοῦ το έσύστησεν ο Χάρτλεϋ. Έχει εκεί την άνεσιάν του, καί λέγει ότι είνε έξοχον, το καλλίτερον της Μπάθ. Το διεύθυνε ή μίς Μπάρκερ, μία πολύ έξυπνη γυναίκα, ως λέγει ο Χάρτλεϋ. Τῆς έτηλεγράφησα αν είχε κενὰς θέσεις δια οικοτρόφους. «Ναί», μοῦ άπήντησε. Τῆς έτηλεγράφησα πάλιν να περιμένῃ τα κορίτσια την Παρασκευήν, καί δεν ώφελοῦν πιά τίποτε τα λόγια. Θα τους κάμῃ καλό αυτό καί στον χαρακτήρα των καί στις γνώσεις των, διότι γνωρίζω ότι παραπολύ ένοπίαζεν ή μίς Δάλυ.

— Κάμετε λάθος, έχετε λάθος, κυρίες Μάρσαλ! άνέκραξεν ή μίς Δάλυ, ή όποία έλησμονήσεν έξαφνα την δειλίαν της, καί έσηκώθη από την καρέκλαν της, εις την όποίαν εκάθητο ριζωμένη, από την στιγμήν που ήκούσθη το θλιβερόν άγγελμα.

Είχε σηκωθῇ χωρίς να προσέξῃ ότι το λεπτόν της όλόλευκον χειροτέχνημα είχε πέσῃ μέσα στα κάρβουνα τοῦ τζακιού...

— Φοβούμαι πολύ, έξηκολούθησεν, ότι μία ξένη είμπορεῖ να καταστρέψῃ

τους χαρακτήρας των, διότι δεν τους γνωρίζει καί δεν τους έννοεί... Όσον δια τον κόπον, δεν είνε κανένας κόπος, σās βεβαιῶ, πού κάμνω μάθημα στα κορίτσια.

— Τώρα πλέον το άπεφάσισα, άπήντησεν ο κύριος Μάρσαλ, καί τίποτε δεν με μεταπείθει. Έλπίζω — έξηκολούθησεν άποτεινόμενος προς τās θυγατέρας του — ότι με την μέλλουσαν διαγωγήν σας θα δείξετε ότι πραγματικῶς λυπείσθε καί έντρέπεσθε δια το κακόν σας φέρεσιμον προς την καλήν μητέρα σας.

— Μῇ, Φράγκ, μῇ! όλόλυξεν ή κυρία Μάρσαλ. Ω φτωγά μου κορίτσια, δικό μου είνε όλο το σφάλμα!

— Έννοείτε λοιπόν, πατέρα, να μας άκούσετε; ήρώτησεν ή Δωροθέα, ή όποία δεν ήθελε να πιστεύσῃ τ' αὐτιά της.

— Τώρα έννοῶ πολύ καλά τί λογῆς ήτο ή διαγωγή σας όλον αυτόν τον καιρόν! άπήντησεν ο πατέρας της. Έννοια σου, καί δεν με φέρνεις έμένα εις τα νερά σου!

— Μά, αφού θέλετε να κάμετε αυτό το σκληρόν πράγμα, είπεν ή Δωροθέα, προσπαθοῦσα να όμιλήσῃ με σταθερότητα καί ήρεμίαν, στείλετε τοῦλάχιστον έμένα καί την Μαριωρή. Γνωρίζω πώς θα είνε πολύ κακό για την Έβελίνα καί την Μαριάννα.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Είπαμεν ότι ο Λεονταράκης δεν ήμπούσε να λησμονήσῃ. Το είχε πάρη κατάκαρδα. Έπонуσε ή καρδιά του από το κακό του (χωρίς να λογαριάσωμε καί τον πόνο που είχε από τές ξυλιές με τῇ ρίγα στές πατουσές του), καί, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο άναβε ή μαγία του να εκδικηθῇ.

— Άκούς εκεί, έλεγε μοναχός του, άκούς εκεί, να με δείρῃ αυτός, έμένα, τοῦ βασιλέα το παιδί;! Ένας παληοπιθήκος εκεί, σαν τον γέρο Τζίκο-Τζέκο, καί να τυραννῇ, καί να βασανίζῃ τον πρώτο πρίγκιπα;!

Καί καθώς έλεγε «τον πρώτο πρίγκιπα», έρουγγρίζαν εκείνα τα ρῶ του τόσο άγρια, πού άλλοίμονον στον κύριον Μαϊμουδιάδην, αν ήτανε κοντά εκείνην την στιγμήν!...

Άφριζε καί άγρίευσεν ο Λεονταράκης, άμα ήτανε μοναχός του καί του ήρχε-

το εις τον νουν ή προσβολή πού του είχε κάμῃ ο δάσκαλός του. Εις την παράδοσιν, οὔτε έπρόσθετε πιά οὔτε έμειλετοῦσε.

Καί το άποτέλεσμα, ξεύρετε τί ήτανε; Να μῇ λέγῃ το μάθημά του κανένα παιδί, καί ο κύριος Μαϊμουδιάδης καθημερινῶς να τους βάζῃ κουλοῦρες, καί να γράφῃ γράμματα εις τους γονεΐς των καί να κάμνῃ παράπονα φρικτά.

Ημέρα δεν έπερνούσε χωρίς να λάθῃ ή κυρία βασίλισσα Λεονταρίνα καί μίαν άναφοράν, καλλιγραφικῶτατα γραμμένην, από τον κύριον Μαϊμουδιάδην.

Άλλά καί ή κυρία ύπουργίνα Τίγραινα έπαιρνε γραμματάκια, όπου την έπαρακαλοῦσε ο δάσκαλος να τιμωρήσῃ την δεσποινίδα Τίγριναν, «διότι τοῦ εΐχεν αὐθαδιάσῃ.»

Καί ο γέρω-παρεδρος όμως, ο κύριος Άγριοκαπρος, έβαζε τον υιόν του, τον φιλαράκο μας τον Άγριοκαπράκο, να του διαβάσῃ την σημείωσιν πού του έστελνε κάθε λίγο καί λιγάκι ο κύριος δάσκαλος.

Η σημείωσις τακτικά έλεγε τα εξής: «Έκαμε τόσην άταξίαν ο μικρός σας ώστε καλόν θα ήτο, υποθέτω, δια να σωφρονισθῇ, να του κῶψετε τα μισά τοῦλάχιστον από τα καρύδια πού του δίνετε κάθε Κυριακή δια τα μικρά του έξοδα.»

Καθώς ξεύρετε, τα ζῶα δεν έλογάριαζαν τους παράδες των με λίρες, δραχμές ή δεκάρες, αλλά με καρύδια μεγάλα, καρύδια μέτρια καί καρυδάκια.

Έννοείται, όλα αυτά έγιναν γνωστά, καί όλον το δάσος μ' αυτά είχε να κάμῃ.

— Δεν πάει καλά το σχολείον! Καί τρέχει! — έλεγαν όλοι.

Καί το έσυζητοῦσαν όχι μονάχα αί μικρές νοικοκυράδες της γειτονιάς, αλλά καί τα μεγάλα υποκείμενα.

Ίδού, παραδείγματος χάριν, τί συνέβη μίαν ήμέραν εις το παλάτι.

— Άγαπητή μου κυρία Ίπουργίνα, έλεγεν ή Α. Μ. ή βασίλισσα Λεονταρίνα, στην κυρίαν Τίγραιναν, — σās βεβαιῶνω πώς για όλα τα παιδιά το ίδιο συμβαίνει! Χθές ακόμα ήταν εδώ ή εύγε-

«Από την χαράν των έπήγαν να πετάξουν.»

νεστάτη δεσποινίς Άλεπού, καί μου έλεγε ότι καθημερινῶς της στέλνει ο δάσκαλος άπανταχούσες για το άνηψάκι της, τον Άλεπουδάκη, — ξεύρετε... Αυτή όμως έχει την ιδέαν ότι δεν πταίει άλλος παρά ο ίδιος ο κύριος Μαϊμουδιάδης είνε λέει, πολύ κακός καί άγριος, καί τα τιμωρεῖ για τοῦ φύλλου πήδημα, τα καίμένα τα παιδιά... Έγώ, τί να σας πῶ, πολύ το συλλογίζομαι, καί βλέπω ότι δεν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον (καί έτόνισε δυνατά αυτές τās λέξεις), να στείλω στο σχολείον τοῦ κ. Μαϊμουδιάδου, την Μαριάνθην μου καί τον Άριστομένη μου!

Τα δύο μικρά βασιλόπουλα, ή Μαριάνθη καί ο Άριστομένης, εκάθηντο στα γόνατα της Μεγαλειοτάτης μητέρας των, καί από την χαράν των έπήγαν να πεταξουν.

— Αὐ! ήσυχάστε, κακόπαιδα, γιατί σας στέλνω τώρα κι' όλες στο σχολείον! — τους είπεν ή μητέρα των.

Καί αυτά από την τρομάρα των έπαυσαν τα γέλια.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Να με δείρῃ αυτός, έμένα;!»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΓΚΙΑΛΑΣ

Τυχόν Ἀθρόου Βραβείου ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμον Νυκτοκόραξ.
(Ἰδε Διαπλάσις τοῦ 1904, σελ. 375)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
[Ἰδε φύλλον 3, σελ. 20].

Ἵτι εἶμαι πάνσοφος...

— Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε! — σὰς ἀκούω που φωνάζετε. Ἐμῆς ὅμως εἴμεθα πάνσοφοι ἀπὸ ἐσένα, Ἀνανία μου, διότι ἐλύσαμεν τὰ προβλήματα σου!

— Ἀρῆ δὲν τὰ ἐλύσατε! σὰς ἀπαντῶ κ' ἐγώ. Ἄν τα ἐλύνατε, δὲν θὰ ἐκαμαρόνατε τόσον διὰ τὴν πανσοφίαν σας!

Ἐνόμισαν πολλοὶ ὅτι λύνονται μαθηματικὰ προβλήματα μὲ ἀλογισμὰς μὲ εἰς βάρος μου. Καὶ δι' αὐτὸ μεγάλως βάρος ἀνέλαβα, ὅταν ἐπὶ τῆς παραλάβῃ ἀπὸ τοῦ γραφείου τῆς «Διαπλάσεως» τὸν σωρὸν τῶν λύσεων, μὲ τὰς ἐποίας... ἐλύθηκα στὰ γέλια.

Ἐδιάβαζα, ἐδιάβαζα, καὶ ἀντὶ λύσεων ἔβλεπα κατὰ πράγματα τρελλὰ... γιὰ δέσιμο! Καὶ εἶχα ἀπελπισθῇ πλέον ὅταν (ὦ, τῆς ἀνελπίστου χαρᾶς!) ἡ Ἀνέλιπτος Χαρά μὲ κατὰ γέλια (χὰ χὰ! χὰ!) μοῦ στέλλει ὀρθὴν τὴν μίαν λύσιν:

— Ἡ γαλοπούλα ζυγίζει ὀκτὰδες 8!

(Φυσικὰ διότι, ἂν ἐζύγιζε 6 ὀκτὰδες (ὅπως μοῦ ἔγραψαν πολλοί), τὸ ἡμισυ τοῦ βάρους τῆς θὰ ἦτο 3 ὀκτὰδες, καὶ 4 ὀκτὰδες, = 7, ὅπερ παράλογον. Ἐνῶ, ὅταν ζυγίξῃ 8 ὀκτὰδες τὸ ἡμισυ εἶνε 4, καὶ 4 που ἔχομεν δεδομένας, = 8, ὅπερ εἶδει δεῖξαι. Οὕτε χωρεῖ καμμία ἄλλη λύσις. Δοκιμάσατέ το ἀλγεβρικῶς, δοκιμάσατέ το πειραματικῶς. (δηλαδὴ θυσιάσατε ὀλόκληρα κοπάδια ἀπὸ γάλους

καὶ γαλοπούλας διὰ τὰ ζυγίσματα) καὶ ἄλλην λύσιν δὲν θὰ εὑρετέ. — Κλείει ἡ παρένθεσις καὶ αἱ ἐντὸς μικρότεραι παρένθεσις.

Προχωρῶ εἰς τὴν ἔρευναν, καὶ ὁ Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, ὁ ὁποῖος τὰ κάμνει θάλασσα εἰς τὸ ζύγισμα τῆς γαλοπούλας, μοῦ ἀπαντᾷ ὀρθῶς:

— Τὸ μολύβι λεπτὰ 25 καὶ ὁ κονδυλοφόρος 2,25.

(Φυσικὰ διότι, ἂν τὸ μολύβι εἶχε λεπτὰ 50 (ὅπως ἐγγράσθησαν καὶ μοῦ ἔγραψαν πολλοί), ὁ κονδυλοφόρος δὲν θὰ ἔξιζε δραχμὰς 2 παραπάνω ἀπὸ τὸ μολύβι (ὅπως ὀφείλει τὸ πρόβλημα), ἀλλὰ μόνον 1,50.)

Ἐξηκολούθησα τὴν ἔρευναν, καὶ ἀνεκάλυψα οὕτω ὅτι ἔλυσαν:

Ιον. Τὸ ἐν μόνον πρόβλημα οἱ δύο ἄνω μονομεθεύοντες καὶ οἱ ἔξῃς: Μαρία-Λουῖζα, Φίλημα Σκιάς (κρίμα στὸ ποίημα!), Νίνα Μπερλή, Γεώργιος Ν. Παπαρικολάου, Ἀστυδὲς, Τατάρης, Γεώργιος Α. Σισίρης, Γιοῖ Ε. Κωστομοῖρη. Στέμμα τῆς Ἑλλάδος.

2ον. Καὶ τὰ δύο προβλήματα: Παύλας, Ἑλλην Ἀθλητῆς, Ξανθὸς Βοσκός. Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, Ὡκλῆς τοῦ Ἀχιλλεύς, Στ. Ν. Νικολαΐδης, Ἀνδρέας Κ. Δρακόπουλος, Ερυσθὸν Προσωπεῖον, Μαρία Μ. Λαγκαδά, Ταπεινὸ Γασεμί, Θ. Ν. Φιλάρτος, Ὁχρὸν Ἀμάραντον, Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας, Παῦλος Ἀλ. Περόγλου, Γ. Κ. Ἀγγελόπουλος, Μένωσις, Προμηθεὺς Δεσμώτης, Μαρία Παλαιώρην, καὶ κάποιος ποῦ ἐλησμονήσῃ νὰ υπογράψῃ.

Δὲν ἔλυσαν τὰ προβλήματα ὅσοι δὲν ἔλαβαν τὸν κόπον νὰ τα λύσουν, ἀλλὰ τὰ ἐξέλαβαν ὡς λογοπαίγνια.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΗΜ. τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». — Ὅταν ὁ προσφιλέ μου ψυχολόγος ἔφερε τὴν κρίσιν σου ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ καὶ τὴν ἀνέγνωσα, τῷ ἀπηύθυνα ἑπείτα ἐν βλέμμα ἐρωτηματικόν, μὲ μεγάλην ἔννοιαν.

Αὐτὸς ἔκαμε τὸν ἀδιόφορον. — Αἶ! καὶ τὰ βραβεῖα που ὑπεσχέθη; τὸν ἤρωτησα.

— Αἶ! ναί, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Ἀνανίας. Πόσο εἶνε αὐτοὶ που ἔλυσαν τὸ ἐν μόνον πρόβλημα;

Τοὺς ἐμέτρησα:

— Ἐνδεκα

— Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τοὺς ἔνδεκα ἐν λαιχέον, συμφώνως μὲ τὴν προκήρυξίν μου. Καὶ μοῦ παρουσιάσεν ἕνα κατακαίνουργον γραμματίον τοῦ Λαχεῖου τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Τὸ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Φέρε τώρα καὶ τὴν Λαχειοφόρον ὁμολογίαν διὰ τοὺς 18 ποῦ ἔλυσαν καὶ τὰ δύο προβλήματα, — τοῦ εἶπα.

— Ποῖαν Λαχειοφόρον ὁμολογίαν;

— Αὐτὴν που ὑπεσχέθης...

— Νὰ με συγχωρήτε, κυρία Διάπλασις, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας. Ἐγὼ εἶπα «Λαχ. ὁμολογίαν» δηλαδὴ Λαχειοκὴν ὁμολογίαν. τοῦτέστι ὁμολογίαν περὶ Λαχεῖου, καὶ τοὺς τὴν κάμνω: «Ὁμολογῶ ὅτι ἕως τώρα δὲν ἐνέκρινον εἰς κανὲν λαχεῖον»!

Εἶπε, καὶ ἀνεχώρησε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητά του.

Ἔστρεψα τότε τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ Λαχεῖόν του, καὶ τί εἶδα νομίζετε;

Ἦτο μὲν κατακαίνουργο, ἀλλὰ τῆς περασμένης κληρώσεως, ἐπομένως χωρὶς καμμίαν ἀξίαν.

Ὡρισμένως ὁ Ἀνανίας μου εἶνε ἀδιόρθωτος!

Διὰ τὰ μὴν ἔχουν ὅμως παράπονα οἱ λῦται τῶν ἀστέων προβλημάτων του, ἀπονέμω [Ε] εἰς ὅσους ἔλυσαν μόνον τὸ ἐν, καὶ [ΕΕ] εἰς ὅσους ἔλυσαν καὶ τὰ δύο.

Γ. Γ. Ἐπιθεωρῶν τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια τῆς κρίσεώς μου, βλέπω τὰ βραβεῖα που μοιράζει ἡ «Διάπλασις» καὶ τὰ ἐγκρίνω, προσυπογράφω τὸ παρόν, καθ' ὅσον μάλιστα... δὲν πρόκειται νὰ τα πληρώσω ἐγώ.

Ο ΑΝ.

ΜΕ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΩΝ

Μοῦ διηγήθησαν μίαν νοστιμωτάτην ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ καὶ νὰ συνέβῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐνας φοιτητῆς, νεοφερμένος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του, ἐγνωρίσθη καὶ ἐσχέτισθη μὲ διαφόρους συμφοιτητάς του. Τὸν ἔβλεπαν αὐτοὶ ὅτι σπανιωτάτα ἐπὶ γαίην εἰς τὸ καφενεῖον καί, ὅταν ἐπὶ γαίην, εἶπιν ἀπλῶς τὸν καφέ του κ' ἐφευγεν ἀμέσως. Τὸν ἔβλεπαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὴν τρώγην λιτότατα, νὰ πληρόνη, καὶ νὰ φεύγῃ ἀμέσως. Τὸν ἔβλεπαν κοσμιωτάτα ἐνδεσμένον πάντοτε, εἰς τὰς παραδόσεις. Μίαν ἢ δύο φορές τον ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, καὶ αὐτὸς ἤρνηθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Τοῦ ἐπρότειναν νὰ τον κεράσουν, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη.

— Λοιπὸν, δευτέρος λόγος δὲν χωρεῖ! Εἶνε φιλάργυρος, εἶνε ἐξηταθελὸνης! Εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σχετικούς του.

— Ναί, ναί! ἐπανέλαβαν οἱ ἄλλοι ἐν χορῷ, εἶνε φιλάργυρος!

Καὶ δὲν τον ἀνέφεραν πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των παρὰ μὲ τὸ ἐπίθετον: ὁ φιλάργυρος. Δὲν ἄφιναν, ἐννοεῖται, καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ τον περιπαίξουν διὰ τὸ ἐλάττωμά του, τὸ ὅποῖον πραγματικῶς ἦτο ἀνυπαρκτόν. Ἦτο πτωχὸς ὁ κακὸμοῖρος, οἱ χρηματικοὶ του πόροι ἦσαν πολὺ περιορισμένοι, καὶ ἐπερνούσε μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν οἰ-

κονομίαν, διὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ πολὺ τοὺς ἀπορροὺς γονεῖς του. Εἰργάζετο μάλιστα τὴν νύκτα, ἔκαμνεν ἀντίγραφα δικογράφων, διὰ νὰ ζῇ.

Μὲ τὰ πολλὰ πειράγματα καὶ τοὺς ὑπαινιγμούς, ἀντελήφθη ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς τί εἶχαν οἱ συμφοιτηταὶ του καὶ τὸν ἐπείραζαν. Δὲν ἔξευρε πῶς νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἦτο ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα των. Αὐτοὶ διαρκῶς τον ἐφόρτον μὲ τὸν τίτλον τοῦ φιλαργύρου...

Μίαν ἡμέραν ὅμως, βόμβα ἐπέσεν εἰς τὴν τὴν συντροφίαν των τὸ ἄγγελμα:

— Ὁ φιλάργυρος μᾶς καλεῖ εἰς τραπέζιν!

Πραγματικῶς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς γνωρίμους τοῦ φοιτητῆς ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς δεῖπνον μεγαλοπρεπέστατον. Ἐν ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ ἐστιατόρια εἶχε λάβῃ τὴν παραγγέλιαν, καὶ εἶχεν ἐτοιμάσῃ ἐκλεκτότατα φαγητὰ διὰ τοὺς καλεσμένους τοῦ φιλαργύρου. — Ἀς τὸν ὀνομάζωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ παρωνύμιόν του...

Ἐφαγαν καὶ ἐπὶαν περίφημα, καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια αἱ προπόσεις ἐπὶ γαίην κ' ἔδωσαν. Ὅλοι συνεχάρησαν τὸν ἄμφοτον, ὅλοι τον ἐζήτουν συγγνώμην διὰ τὸ ἐπίθετον, μὲ τὸ ὅποῖον τὸσον ἄδεια τον εἶχαν στολίσῃ.

Σηκώνεται τελευταῖος καὶ ὁ καλεστής.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπε, διότι ἐτιμήσατε τὴν πρόσκλησίν μου, διότι ἐπέισθητε πλέον ὅτι δὲν εἶμαι φιλάργυρος, ἀλλὰ μάλλον ἐξοδευτής.

Ἐδοκιμάσατε ἐσεῖς τὴν ἐλευθεριότητά μου, θέλω τώρα κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω τὰ φιλεύσπαχνα αἰσθηματά σας καὶ τὴν γενναϊοδωρίαν σας. Γνωρίζω ἕνα πτωχὸν φοιτητὴν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς μεγίστας οἰκονομικὰς δυσχερείας, χωρὶς νὰ πταίῃ αὐτὸς καθόλου. Εἶνε κρίμα νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸς διὰ τὸ σφάλμα τῶν ἄλλων. Προτείνω λοιπὸν νὰ του κάμωμεν μίαν συνεισφοράν. Ἐγὼ βάζω ἕνα διφραγκόν. Θέλετε καὶ σεῖς νὰ τον βοηθήσετε;

Ὅλοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσφέρουν τὸ βοηθημὰ των ἄλλος διφραγκόν, ἄλλος περισσότερα, μερικοὶ μάλιστα ἔδωσαν καὶ τάλληρον. Ὅταν ὁ κατάλογος τῆς συνεισφορᾶς συνεπληρώθη, ὅταν ὁ προτείνων ἐμάζευσεν τὰ χρήματα καὶ τα ἐκλείσεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον:

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ δευτέραν φοράν, κύριοι, διὰ τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν. Τώρα εἴμεθα ἐξωφλημένοι. Ὅπως μ' ἐπεριπαίξατε ἐσεῖς, ἐτσι σὰς ἐπεριπαίξα κ' ἐγώ. Διότι ὁ πτωχὸς φοιτητῆς, ὁ ὁποῖος περιήλθεν εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Παναχά-

σθη νὰ ἐξοδεύσω ὅ,τι εἶχα διὰ νὰ περάσω οἰκονομικώτατα δύο μῆνας, καὶ νὰ σας κάμω τὸ τραπέζιν, ὅπου ὅλοι σας

ὁμολογήσατε ὅτι δὲν εἶμαι φιλάργυρος. Τώρα, μὲ τὴν συνεισφοράν σας, ἐκαλύφθησαν τὰ ἐξοδά μου. Καὶ εἴμεθα ἱσάιστα.

Κανὶς δὲν ἤρε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΙΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Εἰς τὸ ἀμερικανικὸν πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας φοιτᾷ ἕνας νεκρὸς σπουδαστής, ὀνόματι Ἐλγουδ Γκόνζ, ὅστις εἶνε μὲν τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ φαίνεται περισσώτερον... ἀνοικτομῆτης ἀπὸ πολλοὺς που ἔχουν καὶ τὰ δύο τῶν μάτια. Πρῶτον, δὲν τον μέλει διόλου ὅτι εἶνε τυφλός, ἀλλὰ ἔχει ἄπειρον αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον του· δεύτερον, εἶνε ἐπιμελὲς στατος καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς τάξεώς του· τρίτον, παίζει σκάκι τόσον τεχνικὰ, ὥστε θὰ διακριθῇ μίαν ἡμέραν μετὰ τῶν πρώτων ζακτριχιστῶν τοῦ κόσμου· τέλος, ἔχει τόσον ὀρεῖαν τὴν ἀκοήν, ὥστε δύναται νὰ σας εἰπῇ τοῦ πηγαίνει ἕκαστον ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα λεωφορεῖα που περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, διότι κατορθώνει καὶ τα διακρίνει ἀπὸ τὸν κρότον τῆς μηχανῆς των.

✕

Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Καὶ ἐξέτετε τί λέγει ἕνας Ἀγγλὸς ἐπιστήμων;

— Ἄν θέλετε, γράφει, νὰ εὐρῆτε τοὺς μέλλοντας ἐφευρέτας ἀεροστατών καὶ ἀεροπλοίων, κυττάζετε ποῦα παιδάκια ξετρελλοῦνται μὲ τὸ παγινίδι τῶν ἀετῶν!

✕

Μία παρατήρησις τοῦ Ἀναν'α: Ποτὲ τὸ παιδί δὲν ὁμιλεῖ μὲ τόσον θάρος καὶ αὐτοπεποίθησιν παρὰ ὅταν συζητῇ κατὰ τὴν τὸ ὅποῖον κάμνει ὅτι τάχα το καταλαβίνει, μὲ κάποιον που ξεῖρε ὅτι δὲν το καταλαβίνει!

✕

Οἱ μικροὶ Ἰαπωνοῖδες παίζουν τώρα τὸν ψευτοπόλεμον μὲ τόσον ζήλον, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἔλαβε διαταγὰς νὰ τοὺς διαλύῃ διὰ νὰ μὴ πληγνῶνται μὲ τὰ ψευτικά τουφεκία καὶ κανόνια καὶ σπαθία των.

✕

Οἱ μικροὶ Ἰαπωνοῖδες παίζουν τώρα τὸν ψευτοπόλεμον μὲ τόσον ζήλον, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἔλαβε διαταγὰς νὰ τοὺς διαλύῃ διὰ νὰ μὴ πληγνῶνται μὲ τὰ ψευτικά τουφεκία καὶ κανόνια καὶ σπαθία των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραπέζιν, ἡ μικρὰ Κάκια ἔχει τὸ νοῦ της εἰς τὸ γλυκὺ, καὶ δὲν θέλει νὰ φάγῃ τίποτε.

— Θέλεις τυράκι; τῆς λέγουν.
— Δὲ θέλω τυρί!
— Θέλεις κρασάκι;
— Δὲ θέλω κρασί!
— Θέλεις σπανάκι;
— Δὲ θέλω σπανάκι!

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθ. καὶ τῆς Μαρίας.

Ὁ Κουφινοκεφαλὸς εἶνε ἄρρωστος. Τοῦ φέρουν λοιπὸν μίαν φιάλην μὲ φάρμακον καὶ του λέγουν ὅτι πρέπει νὰ πέρῃ μίαν κουτάλιον τῆς σούπας πρὶν καὶ βράδυ.

— Μπᾶ! λέγει ἐκπληκτός. Καὶ χωρεῖ τὸ κουτάλι μέσα στὸ μπουκάλι;

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μιτῆς Φίλης.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγγέλλω ὅτι καὶ εἰς τὴν Δημητσάναν ἰδρυθὴ Μικρὸς Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, μὲ πρόεδρον τὸν Ταπεινὸ Γασεμί, ἀντιπρόεδρον τὸν Δοῦκα τῆς Δημητσάνης κτλ. Ὁ Σύλλογος ἐπωνομάσθη «Πανακαδικὸς», εὐχομαι δὲ νάποθ' πραγματικῶς τοιοῦτος, καὶ νὰ διαδώσῃ εὐρύτατα τὸ περιοδικόν μας εἰς ὅλην τὴν Ἀρκαδίαν.

Ἄν τῷ ὄντι — μοῦ εἶπε προχθὲς ὁ κ. Παπαδόπουλος, — αὐτὸ τὸ παιδάκι που ἦτον ἐδῶ, ποῖος εἶνε;» Πραγματικῶς θὰ ἦτο δύσκολον νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ δωδεκαετὲς παιδάκι που εἶδε εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἦτο ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς! Καὶ ὅταν τὸ ἤκουσα ἐμείνα ἐκπληκτῇ! Διότι τὰ γράμματά που μοῦ στέλλει μαρτυροῦν πολὺ ἀνωτέραν ἡλικίαν. Εἶνε δὲ μαθητῆς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου! Εὔγε εἰς τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν καὶ [4Ε] διὰ τὰς δύο ὥραις ἐπιστολὰς μὲ τὰ μεταφρασμένα ἀποσπάσματα.

Ὁ Ἀμύμητος Γελοτοποῖς [Ε], ξεῦρετε τί κάμνει τώρα; Ἐξαικεῖται καθημερινῶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ ἐνὸς μεγάλου καὶ κοπεροῦ ξίφους — τοῦ ξίφους τοῦ ἐσπαθώματος. Εἶμαι βεβαία, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅπως καὶ μοῦ τὸ ὑπόσχεται, θὰ ἰδῶ ταποτελέσματα τῆς ἐξασκήσεως...

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ χαριτωμένον γράμμα τῆς Κόρης τοῦ Αἰθίους [ΕΕΕ], ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τῆς ἐπισκεψῆς τῆς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ μέρη, διὰ νὰ ἴδῃτε πῶς γράφει ἡ προσφιλὴς μας... ἀσθενής! (Ξεῦρετε δὲ ἀπὸ τί νόσον ὑποφέρει!)

Ψυχὴ τῆς Λέσβου, [Ε] διὰ τὴν ὥραν κ' ἐνθουσιῶδη ἐπιστολήν. Ὅσακις ἐγγράφης κανένα συνδρομητῇ, θὰ μοῦ στέλλῃς τὸ ὄνομά του καὶ μαζὶ τὰ χρήματα· δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ περιμένῃς νὰ ἐγγράψῃς πολλοὺς μαζί. Ἐδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξετίμησε πολὺ καὶ θὰ σου ἀπαντήσῃ.

Ναί, Ἀστυδὲ [Ε], αἱ ὥραι: αὐταὶ ἡμέραι ὑπενθυμίζουν ὅτι ἔρχεται ἡ Ἀνοιξίς. Ἀλλὰ καθόλου δὲσκολον νὰ ἔχωμεν πάλιν καὶ χιόνια. Οἱ μετεωρολόγοι λέγουσιν ὅτι καὶ ὁ Μάρτιος θὰ εἶνε φέτος χειμερινός, — νὰ ἰδοῦμε!

Λέλλα Γ. Κ., ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρесе πολὺ [ΕΕ], καὶ χαίρω διότι ἀπέκτετα τόσο καλὴν φίλην. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ συχνὰ καὶ νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ τα λέγωμεν καλλίτερα. Ναί;

Χρῆστε Ζ. [4Ε] διὰ τὴν 38ην καὶ τὴν 39ην (ἀπὸ τὰς μετὰς) ἐπιστολήν σου. Ἐλυθήνην πολὺ διὰ τὰς κλοπιμαίας Ἀσκήσεις που μοῦ καταγγέλλεις, κ' ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν καταγγελίαν διὰ νὰ φαιρῶ δύο ἀπὸ τὰς συλλογὰς τῶν κυρίων αὐτῶν. Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὰ ἀστεῖα ἐκεῖνα ἀνέκδοτα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἐρωτήσας ἔπειτα, ποῦ μετεχειρίσθη τέτοιαις ἐλληνοκοῦροις. Φέμματα;

Εὔγε εἰς τὰς λαμπράς μου φίλας Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσογείου [ΕΕΕ] καὶ Διακοινητῶν Ἀρσάκειά [ΕΕΕ]. Ἐγέλασαν τὸν κόσμον εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ μοῦ ἔκαμαν 18 ἀγοραστρίαι, ἐξ ἡ μὴ δώδεκα ἢ ἄλλη. Φαντασθῆτε τώρα πόσῃ ευγνωπτικῇ μετεχειρίσθησαν, — καὶ τί χαριτωμένα που μοῦ περιγράφουν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὰς ἐπιστολάς των.

Καὶ σήμερον «οὐτοπία» κατὰ τὴν περίφημον λέξιν τοῦ Ἀνανία (καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας του, διὰ νὰ του δώσω τόπον νὰ γράψῃ ταποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ του.) Λοιπὸν θάναφερό ἀπλῶς ὅσους μοῦ ἔγραψαν ὥραιας ἐπιστολάς αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, τοῦλάχιστον νὰ μὴ χάσουν τὰ εὐσημὰ των. Ἰδοὺ: Μένωσις Κωνσταντῖνος [ΕΕ], Ὁνειρὸν Θεοφάνης Νυκτὸς [ΕΕ], Ἀδωνίς [Ε], Νάρκισσος [Ε], Χειμῶναρχον [ΕΕ].

Ἐδελφὴ Ψυχὴ [EE], Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE], Ἄλμος [EE], Θαλάσσιος Ἀἴρ [E], Ἐρημιο Πουλί [EE] καὶ Δούκιον τῶν Σαλώμων [5E], ἡ ὁποία μὲν περιγράφει θαυμασίως μίαν ἐπίσκεψιν τῆς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, βέγομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀπόγονον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (+X+ τὸ πρῶτον δὲν ἐκρίθη κατάλληλον) Δοῖκα τῆς Δημητριάδης (Δ. Ν. Μ.) Πειραϊκὴν Ἀκτὴν (!!! Χάρτην Ἀνσεών καὶ Μ. Μυστικὰ ἔστειλα) καὶ Ἐνδοξὸν Στρατιωτὴν (Α. Δ. Γ.).

Ἡ φίλη μου Ἑλένη Γ. Π. τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπᾶθωμα, παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν, διότι ἡ τὸ ἐλπιόμηνος, ἡ μὲν ταῖς ἔγραψεν εἰς προηγουμένην τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω πλέον.

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἐλπίω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχουν ἀποτελέσματα) καὶ Ἰππὸντος Στεφανηφόρος (Π. Ν. Π. λίαν προσεχῶς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Ἀνθοῖσα Νεότης μετὰ τὸν Ὁρὸν Τραγουδιστὴν, Διακριθεῖσαν Ἀρσაკεῖα, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Θεοτὴν τοῦ Διὸς καὶ Λαμπρὸν Κυθαροδόν — ὁ Οὐδεὶς μετὰ τὴν Τρελλὴν Ψυχὴν, Ποίικτα Τζάλμα, Ἀγνὴν Ψυχὴν καὶ Δικέφαλον Ἀετὸν — ἡ Ἀῖρα τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀῖραν τοῦ Πηλίου, Πικρομένην Καρδοῦλαν, Κυματίζουσαν Σημαίαν καὶ Μυροβόλον Χαραγῆν — τὸ Ὑπὲρ Πατριδὸς μετὰ τὴν Νύμφην τῆς Προποτιδὸς, Χειμῶναθον καὶ Ἀργοναυτικὴν Ἐκαστοῖαν — τὸ Μὴ μετὰ τὴν Ἀρσάκην μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραγῆν, Ἀρσάκειάδα Λαοίσης καὶ Σεντενυμένο Ἑλληνόπουλον — ὁ Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος μετὰ τὸν Πιθιόκλιντον, Ἰδιότροπον Νεάνδα, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Γλυκεῖαν Ματῖαν καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα — ὁ Χρυσὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Βαρυαλοῖσαν Ὁρσάνην, Κυματίζουσαν Σημαίαν, Χρυσὴν Πειταλούδαν, Στέμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης — ἡ Ὀπτασία Παραδείσου μετὰ τὴν Μυροβόλον Χίον, Ἀνθισμένην Χίον, Ἀνθοστόλιστον Χίον, Ἀστὴρα τῆς Χίον καὶ Βαρυαλοῖσαν Ὁρσάνην — ἡ Ἀσπρὴ Πασχάλη μετὰ τὴν Κυρίαν Τρίγλη Τράγκα, Προφῆν τῶν Ἀγγέλων καὶ Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν — ὁ Νάβισσος μετὰ τὴν Φίλην Σκιάς — ἡ Σανθὴ Φοῖβη μετὰ τὴν Ροδωδάκτυλον Ἡὼ καὶ Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας — ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νῆσον, Ἀῖραν τῆς Ἀντοξέως, Πάντα Γελαστὴν, Βαρυαλοῖσαν Ὁρσάνην καὶ Γοργόφερην Ἑλλίδα — τὸ Φουρνέλλο μετὰ τὸν Μικρὸν Λέβιον, Υἱὸν τῆς Μιτυλήνης καὶ Σεντενυμένο Ἑλληνόπουλον — ὁ Τύλλος Ὀστίλλιος μετὰ τὸν Ἀνθὸς τῆς Ἑλλίδος καὶ Ἀμαρυλλίδα — ἡ Διακοθεῖσα Ἀρσάκειος μετὰ τὴν Κίρκαν, Παλλάδα, Μικροπύκτικον, Μαγαμέλλον Κρίνον, Ἀγγελὸν τῆς Ἑλλίδος καὶ Φλογερὴν Ἀκτὴν τοῦ Σουλίου — ἡ Ἀδελφὴ Ψυχὴ μετὰ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Δικέφαλον Ἀετὸν, Ἐρημιο Πουλί καὶ Βοῶνιν Ἦσαν.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρτιόμηννα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάλεπτον γραμματὸσημον, δὲν δ' αὖ βάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκάλεπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, οἱ δὲν ἔχουν προμηθευθῇ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματὸσημα, πρέπει νὰ ἐπικλείουν γραμματὸσημον τῆς χώρας τὸν ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγματος, — ὅχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διὰ πλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κ. Δρ. (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ πολεσθέντα) Τριζιμιώδη Θαλάσσαν (αἰνίγματα δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς πρὶν κηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός· τότε θὰ ἴδῃς πόσα καὶ πῶς) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης (ναί!) Θάλειαν Γ. Σ. (ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ σου στέλλω ἀπόδειξιν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διὰ τὸ δελτάριον) Χρυσοῦν Ἀστὴρα ([E] εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομηταί, ἀλλὰ ψευδώνυμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπω) Ἀστὴρα τῆς Θάσου (γαί· ἡ εἰκὼν σου θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὰ παλαιὰ ψευδώνυμα· ἔστειλα τὰ φύλλα τῶν νέων ἀγοραστῶν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἐαρινὴν Ἐσπέραν (πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀσπρὴν Πασχάλην (ἔστειλα) Δαλαργίαν ([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· φύλλα ἔστειλα) αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Μαρίναν Χ. (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἐλπίζω, τώρα που ἐδιορθώθησαν οἱ καιροί, θὰ γίνουν καλά...) Σανθὴν Φοῖβην (ἀφοῦ δὲν σου ἤρξε, διατὶ νὰ το προτείνῃς; ἂς εἶνε, ἐγὼ νομίζω δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ πρέπει νὰ το κρατήσῃς· δὲν πειράζει καθόλου ποῦ δὲν εἶσαι ξανθὴ) Ἑλληνικὴν Νῆσον ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ὁ τόμος ἐστάλη) Πιστὴν Φίλιαν (ὠραϊώτατον τὸ Π. Πνεῦμα!) Ἀῖραν τῆς Νυκτὸς (ἐρωτᾷς καὶ πληροφορίας δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας) Φουρνέλλο (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά) Μαριέτταν Γ. Ζ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· τί κάμνει ὁ ἀδελφός σου, ὁ παλαιός μου φίλος; δὲν θὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμον;) Θυρωτὸν τοῦ Παραδείσου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἔσας γράφεις) Τύλλον Ὀστίλλιον, Γοργόφερην Ἑλλίδα (ἔστειλα) Κρανὴν Πέτρυν (αἰνίγματα· τί λέγει ὁ Ὀδῆγός;) Χριστογεννητικὸν Δένδρον (ἔτσι, νὰ μου γράψῃς) Ἰδιότροπον Σανδοῦλαν ([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἰπέ εἰς τὴν φίλην μας ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλευθερον, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ περὶ αὐτοῦ ἡ ἴδια) Ροδότῃν ([E] ποῦ ἤρτησεν κάποτε μίαν φίλην τῆς τί πράγμα εἶνε βαρύτερον, μία ὁκτὰ σίδερο ἢ μία ὁκτὰ βαμβάκι; καὶ ἡ φίλη τῆς ἀπήντησε· τὸ σίδερο!!!) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον (ἔστειλα) Ἄλιον Ἀριστείδην (λοιοῦν νὰ μου στέλλῃς συχνά) Βραχεῖαν Ἐπιστολήν (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶθωμα) Ἰππότην τοῦ Βυζαντίου (καὶ σὲ ἐπίσης [E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) Ναυσικάν (ἔστειλα) Πελοπὶ τῆς Μπάκρανας (ἔστειλα· ἔχει καλῶς) Χρυσόπτερον Ἀγγελὸν (ποῦ μὲν διηγέται πῶς ἔγινε φίλος μου) Μέγαν Διλιπύτην (δὲν πειράζει, νὰ διαγωνίζεσαι μετὰ τοὺς μικρούς) Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται) Μιλτιάδην Α. Κωνσταντινίδην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπᾶθωμα) Μιράνταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ληπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ληπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος πρὸς 10 λέξεις, ὁποῦ καὶ αἱ ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ γραμματὸσημα πανταχῶθεν. — Ἀλεξάνδρος Ν. Μαλλούχος, καθήκων, Δημητσάνα (Gr. ce) (E-26)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχῶθεν. — Ἰωάννης Πραγιάννης, poste-restante, Λεβαδεία (Greece). (E-27)

Πᾶσιν ἀνταλλάξω εὐχαριστῶν τοὺς φίλους, ὧν ἡ ἀνάμνησις ἐσσεὶ ἔσται μοι γλυκεία. — Σωτήριος Γ. Ταβουλάρης, Rodosto (E-28)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου

Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πλεῖται ἐν τῷ ἑαφείῳ μας εἰς φακίλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

145. Συλλαβογρίφος

Γράμματα μόνον τρία
Ὅ λῦτες ἀνέωσθι,
Χώραν εἰς τὴν Ἀσίαν
Μ' αὐτὰ θὰ φανερώσθι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφίρου Μισαίως

146. Μεταγραμματισμός.

Ι νὰ βγάλῃς
Ο νὰ βάλῃς
Ἰδοὺ εἰς ἕκ τῶν σοφῶν
Πῶς θὰ γίνῃ ἐρπετῶν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασίου Ἀφρον

147. Ἀρχαῖον αἰνίγμα.

Ἀλalos ἀπόστολος
Ἐγγραφον ἐπιστολὴν
Εἰς ἀθεμελίωτον πόλιν ἐκόμειν,
Οἱ δὲ πολῖται, ἰδόντες αὐτήν,
Ἐπερχάρησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παύλου Τζάλμα

148. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος.
★ + ★ = Ὅρα τοῦ ἔτους.
★★ + ★★ = Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.
★ + ★ = Ἐτος.
★★★ + ★★ = Ἐπαρχία νήσου.
★★★ + ★★ = Πόλις νήσου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πέρσης στρατηγός.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κροῖκης

149. Φύρδην - μέγδην.

Αἰδεσία θοινοῦσα δορυῖσε σιλοῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ Στυλιανῶν Μ. Κωσταλίου

150-153. Ἀστεῖα παροράματα.

1. — Ὁ κηρὸς εἶνε μέρος τοῦ δώματος.
2. — Ἡ λέξις γεννᾷ κόρην.
3. — Τὸ μίγμα εἶνε κράμα.
4. — Κλίνει φίλους ὁ θρόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσέωντος

154. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

- Πᾶμε ἀπόψε στὸ θέατρο;
- Τί παίζου;
- Μελοδράμα· μὰ δὲν θυμοῦμαι τὸν τίτλο του.
- Τουλάχιστον τίνας εἶνε, θυμᾶσαι;
- Ναι, μὰ δὲ στὸ λέγω... Αὐτὸ εὐρὲ το μόνος σου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμῶναθον

155. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλεῖα:

1. Ἀμφίον.
2. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.
3. Περσὸν κοινώτατον.
4. Πρωτεύουσα ευρωπαϊκῆς.
5. Κράτος τῆς Ἀσρικῆς.
6. Στενὸν ἱστορικόν.
7. Εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν.
8. Στρατηγὸς σπαρτιάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀσβίου

156. Ἑλληνοσύμφωνον.

α-αυα-α-αωα-αα-ει-αα-ω-εω

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Τσουρτλή

157. Γρίφος

μῶν
I I I NE TE τιμῶν - τιμῶν
I I I

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

Οἱ ΔΥΟ τόμοι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος) τιμῶνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποῦ ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)